

[Ib Christensen]

de, som båndlægger erhvervslivets handlefrihed, og som på længere sigt kan virke direkte socialiserende.

Det tredje punkt, jeg nævnte, var en jordreform, og vi beklager, at regeringen ikke vil bruge det flertal, der er i folketinget for at gennemføre nogle angreb på de arbejdsfrie gevinster. Vi foreslog 1 eller 2 pct.s statsgrundskyld som en løsning, og det kunne regeringen sagtens få flertal for, hvis den havde villet. Så kunne vi have undgået at få en momsforhøjelse, en momsforhøjelse, som er asocial, som tilskynder til sort arbejde, og som virker som olie på inflationsbålet, hvorimod en løbende afgift på jordbesiddelserne kan trække i retning af at dæmpe en inflationsfaktor, kan trække i retning af at lede opsparingen til arbejdspladser i erhvervslivet i stedet for til passiv anbringelse, og så er den samtidig fordelingspolitisk retfærdig. Men regeringen ville ikke bruge det flertal, der var. Jeg synes, at socialdemokratiet og for så vidt også det radikale venstre står med et tungt ansvar for, at der i hvert fald indtil 1. januar 1982 ikke kan foretages noget som helst skridt på dette område, som centrumdemokraterne og kristeligt folkeparti ikke kan acceptere. Og så ved vi, hvor lidt der sker.

Selv om værdistigningerne på jord- og ejendomsområdet i øjeblikket er gået i stå, ved vi, at når konjunkturerne en gang vender, vil det første, der sker, være, at der kommer værdistigninger dér, og derfor må vi sige, at netop den situation tilsiger, at der handles politisk nu, så vi på forhånd kan tage højde for en utilsigtet virkning af et nyt konjunkturmæssigt opsving, når dette måtte komme.

På det boligpolitiske område gælder noget tilsvarende. Vi mener, at vi skal bortsanere de direkte og indirekte boligtilskud, bortset fra når det drejer sig om de mennesker, der ikke selv kan klare deres eget boligforbrug. Men også her har regeringen låst sig fast. Der er ingen muligheder for at omgå eller ændre på de skatteregler, der betyder enorme subsidier til ejerboligerne, takket være det forlig, som regeringen har indgået med de 3 partier.

Og vedrørende byfornyelse beklager vi for så vidt, at loven er udskudt, men når vi ikke kunne stemme for den, var det, fordi man ikke tog højde for, at de mange milliarder

kroner, man giver ud til nødvendig byfornyelse og -sanering, ikke kapitaliseres og går i ejernes lommer. Det ville vel heller ikke løse det problem, og derfor kunne vi altså ikke stå model til forslaget.

Forudsætningerne for en skattereform – og en sådan tiltrænges med det dræbende indkomstkattetryk, vi har her i landet, og som er verdens højeste – er selvfølgelig besparelser, som jeg har været inde på, og også alternative indkomstkilder for det offentlige; også det har jeg nævnt. Vi må så håbe, at regeringen på et eller andet tidspunkt i 1981 vil foretage sig noget og komme med forslag på disse områder, således at de kan gennemføres og virke fra 1. januar 1982. Men indtil da har regeringen altså totalt sat reformpolitikken i stå, uagtet reformer på de her nævnte områder netop er en nødvendighed for, at vi kan klare at undgå at komme i afgrunden og gøre det på en måde, som ikke betyder uacceptabelt store sociale omkostninger.

Den fjerde ting, jeg nævnte, var, at vi skal stoppe tvangsindkomstpoltikken ved at lade arbejdsmarkedets parter selv klare tingene. Det ser ud til, at man på arbejdsmarkedet efterhånden er ved at være klar over, at det, der principielt er rigtigt, set fra både et lønmodtager- og et arbejdsgiversynspunkt, også er det samfundsøkonomisk mest rationelle. Navnlig ser det ud til, at man er klar over det på arbejdsgiversiden, og så må man håbe, at fagbevægelsen også bliver klar over det. Regeringen synes at have en erkendelse heraf. Men det er ikke nok, at statsministeren siger, at regeringen ønsker, at arbejdsmarkedets parter skal klare tingene selv, for det er ikke tilstrækkelig troværdigt og håndfast. Hvis regeringen skal gøre sig håb om, at arbejdsmarkedets parter viser det rette samfundssind og den rette ansvarlighed, kan det kun ske derved, at regeringen direkte siger, at man ikke under nogen omstændigheder vil blande sig i en eventuel åben konflikt undtagen på de nøje afgrænsede områder, hvor i egentligste forstand livsvigtige samfundsfunktioner måtte blive lammet. En sådan erklæring skal faktisk til, for ellers kan arbejdsmarkedets parter endnu en gang drive politisk spekulation og endnu en gang tro, at regeringen og folketingsflertallet alligevel vil redde dem ud af problemerne. Vi ved jo, at indkomstpoltikken siden 1975 har været forfejlet og formentlig har virket stik imod sit